

“... L'HERBA MALA NO MORI MAI...”

Lo significat de aquesta manera de diure és referit sobretot a persona que, en els confronts dels altres, té un comportament no propi correcte o massa ortodox sinó també malament.

Aquesta manera de diure, així com tantes altres i com també les locucions o els proverbis, neixen de situacions espontànies de la vida de cada dia que poden ésser lligades a fets naturals que en gènere venen a la coneixença del tots i, doncs, passen a ésser de domini popular.

En aqueix cas específic el referiment és a un herbaci de la família de la “gramigna” o altres espècies similars, un herba que és difícil d'extirpar, i que per això donava empodes al campanyol i al jardiner que se tenien de obstinar, en continuació, amb la xapa o lo marró sense reeixir a matar-les perquè aqueixa tornava a créixer en poc temps: per aqueix motiu era aquirrada i coneixuda com herba mala que no mori mai.

Avui l'home, que és més mal de l'herba, ha inventat un medicina que la mata verament, també si amb l'herba mala mata també la bona, i conseqüentment després que passa la medicina, en aquella terra no creixi més arrés.

El que interessa nosaltres és, naturalment, l'aplicació de aquesta constatació, és a diure passar de l'herba a les situacions o a les dinàmiques de la vida i, doncs, de les relacions humanes, que l'ha transformada en una manera de diure que és sempre de gran actualitat.

Una manera de diure de gran actualitat i que és possible veure i verificar cada dia. De fet les persones males, o els mals comportaments, són o pareixen els més resistents: se perpetuen amb més facilitat i, doncs, no morin mai.

I això lo podem verificar a tots els nivells: social, polític, econòmic, moral. Qui vol, qui programa, qui fa el mal, pareix que

tengui més fortuna o més facilitat a aconseguir els resultats que se propon. Naturalment és, per fortuna, solament una impressió, perquè el mal i els mals donen més a l'ull, o si volem, per utilitzar un llenguatge més modern, fan més notícia.

Vito Loy